

"Mijn leven als geniaal kunstenaar(Deel 4)"

Uit de serie artistieke herinneringen en ander ongenoegen (deel 4)

Daarmee heeft U nog steeds geen antwoord op mijn vraag gegeven.

'In 1978 verhuisden ik met mijn echtgenote van uit Amsterdam naar Friesland, in feite een ongelukkige Move, dat heeft eigenlijk onmiddellijk het einde van mijn financieel tot dan toe zeer voorspoedige carrière als gearriveerd beeldend kunstenaar betekend en daar is in die achterlijke provincie mijn werk in de vierentwintig jaar dat wij daar woonden mijn werk genegeerd en gediscrimineerd door de per ongeluk bij gebrek aan gewicht omhoog gevallen boeren van de Friese Pers en het Friese Kunst instituut, maar ook door Groningse instellingen en hun vertegenwoordigers als die in zijn vrije tijd schilderende tekenleraar, de zwaar brillende kikkerkop Diederick Kraaijpoel en drs. Hans van Seven ter uit Aduard, alleen omdat ik ex-Amsterdammer was, dat konden ze niet hebben. Wat stellen Frie se kunstenaars eigenlijk voor ? Het stro komt ze van onder de pet vandaan. In Leeuwarden kocht de vrouw van een raadslid kunst aan voor de gemeente, een kogelronde boerin met bloemkool per manent, Moeke Faber heette dat mens, ze liep rond met een boerenzakdoek met vier knopen op d'r hoofd vastge speld op die vette varkenskop, een op het hoofd geplette parasol tegen de zon, langs bloedarmoedige kunstmarkten. De Friese kunstenaars , die schijthuizen, deden het (behalve Fred van der Wal) voor haar in hun broek. Ik ben dus nooit aangekocht. Het kwam in feite in Fries land neer op een Berufsverbot. Ik heb er dus tussen 1978 en 2003 ook nauwelijks kunnen tentoon stellen, behalve twee keer bij de TEM in Leeuwarden, daar regelt een joviale, toffe ex-Amsterdam mer (Harald Klinkenberg) de tentoonstellingen en dan nog weigerden de provinciale kunstredacties mijn werk te recenseren. Gelukkig begrijpen Amsterdammers elkaar met een half woord, zodat met Harald in elk ge val geen Babylonische spraakverwarring ontstond zoals met die Friese klei aardap pelen constant het geval was. Tegenstanders van mijn werk in Friesland waren o.a. recensenten Sikke Doele, Huub Mous, Johanna Schuurman en de hoofdredacteur van de Leeuwarder Courant Rimmer (Rimmer; Amerikaans slang voor reetlikker) Mulder of ik kreeg commentaar in het Leeuwar der Sufferdje van een puisterige, zwaar brillende student kunsthistorie die de kunstrubriek er bij deed naast zijn studie, dat mijn werk geschikt was om naast de vullisbak neer te zetten en dat werd nagekwaakt door die duizenden non valeurs die van de contraprestatie vraten, staatskunste naars als Jan Maaskant die vette percentage opdrachtjes kregen of lid waren van de provinciale artiesten vereniging Fria en nooit iets klaar speelden behalve het communistiese jargon na praten en met hun lul in hun klamme jat andermans wijf verhit achterna liepen, wat de grote mode was onder beeldende kunstenaars van 1945-1990 in Nederland. Ik heb daar nooit aan mee gedaan omdat ik niet graag in andermans kwakkie roer met mijn schuimspaan, dan word je de volgende ochtend wakker met een lul als een rood stoplicht, daar bedank ik voor, alhoewel ik een paar ge huwde dames ken in Frankrijk en Nederland, nou, nou, nou...in een woord adembenemende tiepes waarvoor ik mijn stelregel even voor opzij zou zetten. We moeten nou ook weer niet al te konse kwent zijn.

Hoofdredacteur Rimmer Mulder van het Leeuwarder Sufferdje, maar ook provinciale collegaatjes als Eja Siepman van de Berg, Lode Pemmelaar, Henk Helmantel, Rein Pol en Co Cordel, tevens de fijn gristelijke tekenleraar Henk Pietersma en het geachte PVDA lid, de te kenleraar Rienk K. en de tekenleraar J.S. verketterden mijn werk achter mijn rug om. In Groningen had ik fervente tegenstan ders als de te kenleraar/amateurschilder Diederick Kraaijpoel, de streng gereformeerde kunst schil der Henk Helmantel, de kunstschilderende pantoffelheld Fokko Rijkens, de abstracte knoeier Martin Tissing, de stijlgriffermeerde tekenleraar/waterverver Jan van Loon (hij kneep stiekem het akade miemodel van Minerva in d'r kut in de bezemkast) en de even stijl gereformeerde E.O. pro ducer van gezapige kunstprogrammas drs. Hans van Seventer. Ik kon bijvoorbeeld geen lid worden van de Noordelijke Realisten of de Noordelijke aquarellisten en ook niet van de Friesche Kunstenaars ver eniging Fria die ik n.b. zelf heb opgericht in 1985. Ik ben dus eigenlijk uit Friesland/Groningen weg gepest. Nu is het leven in Frankrijk heel wat beter dan in Nederland, dus wie het laatst lacht ...Zelfs een gereformeerde Friesche tekenle raar/ vrijetijdsschilder (Jan van Loon, voorzitter Drentse Kunste naars Vereniging), die me in het verleden twee maal heeft besodemieterd met tentoonstellingen kwam hier in Frankrijk met de pet in zijn hand bij ons landgoed aan bellen en gooide een briefje in de bus met een tekst dat we in een heel erg mooi huis woonden, of iets van dien aard. Ik gooi dat soort slijmerige briefjes natuurlijk gelijk weg want ik ben niet geïnteresseerd in wat tekenleraren vinden in het algemeen en in mededelingen over ons huis van overbetaalde gepensioneerde leer krachten in het bijzonder al helemaal niet, want het is me een kast van een huis waar we in leven en werken. En dat hebben we cash be taald, want voor afbetaling of hypotheek hebben we van nature een grote minachting. Hij kwam trouwens net uit Auxerre waar hij in een boerderij had over nacht van een onduidelijke Amerikaanse kunsthistoricus, de fijn christelijke wazig uit zijn ogen kijk ende drs. Paul Clowney, een Amerikaans domineeszoontje die in die jaren zeventig aardig van ons heeft geprofiteerd in Amsterdam. Ik stelde mijn atelier kos teloos ter beschikking van die droplul, dat had ik beter niet kunnen doen. Hij is gehuwd is met een schatrijke Engelse en dat is maar goed ook, want zelf bereikt hij niets. Zijn enige talent zat in zijn lange haar en zijn christelijke smoesjes. In Londen werd hij ouderling van een fundamentalistische christelijke kerk en directeur van een griffermeerd kunstcentrum en schijnt in Auxerre een optrek je te hebben. Hij draagt zwarte pakken met hoge stijve boorden, net als de Amish.

Op de een of andere manier ben ik via een enorme omweg toch met het Frans in aanraking geko men terwijl ik mij er altijd op had voor be reid om in zuid Engeland of Ierland te gaan wonen waar ik heel wat minder problemen met de communicatie zou hebben ondervonden. Vooral het eerst jaar in Frankrijk was niet eenvoudig omdat je van alles moest regelen met de overheid, de notaris en advocaten hier om dat de overdracht niet bepaald vlekkeloos ging, zoals wel vaker. Dat heeft ons heel wat geld en ergemis gekost. We hadden de totale koop som vantevoren cash gestort, want in hypotecaire aflossingen hebben we geen zin, dus ik begon toen de overdracht werd uitgesteld na een jaar rente te eisen van de notaris die het bedrag beheerde en dreigde met ontbinding van de voorlopige koopakte als een en ander niet heel snel op schoot. Pas anderhalf jaar later, na een proces dat helemaal in Noord Frankrijk is gevoerd tegen de onwillige erfgenamen van de verkoop ster die ook een vinger in de pap hadden en het inschakelen van een zeer bekwame advocaat die de bijnaam de hond van Cosne heeft

kregen we uiteindelijk toch de koopakte in handen. Ik had al visioenen dat over twintig jaar nog de overdracht niet was geregeld, want die dingen komen hier regelmatig voor en er zat totaal geen schot in. Het behoort tot de bekende aanloopmoeilijkheden voor ex-pa triates. Het zorgde de eerste anderhalf jaar voor een voortdurende druk op de achter grond –wij hadden al binnen een half jaar voor meer dan anderhalve ton geïnvesteerd- en zo kwam ik aan mijn beeldend werk nauwelijks toe. De eerste maanden had ik trouwens erg last van maag pijn door het drinken van water dat een andere, kalkrijker samenstelling heeft met meer metaal zouten dan in Nederland en daarom hebben we een koolstoffilter op de kraan gezet. Niet alleen de septic tank en alle leidingen er naar toe waren verstopt maar ook de centrale verwarming was onherstelbaar defect, dus we hebben als de sodommieter houtkachels en elektrische radiatoren aan moeten schaffen. Reclameren na een aankoop van een huis over de verborgen gebreken bestaat hier niet. Zo nu en dan denk je in de middeleeuwen te zijn beland. Die Bourgondiers hebben wel de naam een vrolijk volkje te zijn maar ze hebben wel Jeanne d' Arc flink te pakken genomen. Ze was natuurlijk ook van huis uit een vreselijk lastige teef. Altijd tegen spreken en zo, dat willen die Frans en helemaal niet. Dat is goed voor calvinisten. Ze zal wel een pot avant la lettre zijn geweest. Echte vrouwen vechten namelijk niet, daar wordt om gevochten.

© februari 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl